

Februāris 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Slavējiet Kungu, ledus un sals,
dziediet Viņam slavu un augstībā
celiet Viņu mūžu mūžos!” (Dan 3, 69)

LĪDZ 120 MĪLESTĪBAS LITRIEM

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Es nojausu, ka daudzi ir pieraduši pie patiesības: Kānā bija viņa trūkums. Tomēr pēc Marijas „intervences” Jēzus pavēlēs mēs atrodam patiesību, ka izejas punkts ir dziļāks – tas ir ūdens trūkums: „Bet saskaņā ar jūdu šķīstīšanos tur bija novietoti seši akmens trauki ūdenim, un katrā no tiem ietilpa divi vai trīs mēri. Jēzus sacīja viņiem: „Piepildiet traukus ar ūdeni!” Un viņi tos piepildīja līdz malām.” (J 2, 6-7). Te runa par ūdeni, kas bija vajadzīgs jūdu rituālajai šķīstīšanai, lai viņi varētu piedalīties Dieva kultā. Vecajā Derībā ir daudz tekstu par rituālo šķīstīšanos (attiecībā un cilvēkiem vai priekšmetiem). Atbalss tam dzirdama farizeju strīdos ar Jēzu, piemēram: Mk 7, 1-4; Mt 23, 25n.

Var teikt, ka, norādot uz traukiem, Jēzus mūs ieved jūdu reliģijas sirdī, bet norādot uz to tukšumu (nav ūdens, kas šķīstī), bez vārdiem izsaka: tādā veidā jūdi (vairs) nevar saņemt gaidāmo sirds brīvu. Otrkārt, ja ir skaidrs, ka palika vien seši akmens trauki, tad šī skaitļa bibeliskā nozīme atgādina par cilvēcisko vājumu un nepilnību, kura gaida dievišķo intervenci. To Bibēlē attēlo septiņnieks. Atsaucoties uz iepriekšējo katehēzi, var teikt, ka Jēzus māca: Vecās Derības stunda ir pagājusi, jūdu „laiks neārstē (!) sirdis”, nedod grēku piedošanu. Tagad ir Jēzus stunda!

Papildus katehēzi par šīm patiesībām atrodam Vēstulē ebrejiem. Tā no dažādām pusēm pierāda Vecās Derības „nespēku”, „nederību” un „tukšumu” (sal. turpat 7,18), kas gaidīja dieva Dēla atnākšanu, „jo, ja pirmā [derība] būtu bijusi bez vainas, tad nemeklētu vietu otrai” (turpat 8,7). Spēcīgs paskaidrojums atskan vēstules 9.10.

nodaļā: veco rituālu nespēks ir redzams tajā, ka tos vajadzēja atkārtot katru gadu (sal. turpat 9, 25; 10, 12), **bet Jēzus kā upuris un mūžīgais priesteris upurējās par mūsu šķīstīšanos tikai vienu reizi uz mūžiem** (sal. turpat 9, 26). Precīzāks paskaidrojums par „jūdu šķīstīšanās” nespēku (un Kānas trauku tukšumu) at-mirdz tālāk: „...vēršu un āžu asinis grēkus piedot nespēj!” (turpat 10,4). Tie gaidīja Dieva-Cilvēka mūžīgā

upura spēku, kuru Viņš īstenoja kā īstais Dieva Jērs uz Krusta altāra. Tādēļ sv. Pēteris tik spēcīgi atgādina par Jaunās Derības šķīstīšanas spēku Kristū: „Jūs zināt, ka esat atpirkti ne ar iznīcīgu zeltu un sudrabu no savas aplamās dzīves (...), bet ar Kristus, neaptraipītā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm...” (1 P 1, 18-19).

Tagad mēs varētu teikt pretēji tam, kas izskanēja attiecībā uz jūdu reliģiju, ka Kānas noslēpums pieskaras kristietības sirdij un norāda, ka tikai Jēzus ir dzīvais (nevis akmens) trauks, kurš mūs šķīstī un ved līdz mūžības kāzām. Citiem vārdiem: Kānā Mācītājs no Nācaretes ar savu rīcību jūdiem atver acis uz to, ka viņu reliģija gaidīja un gatavoja Viņa atnākšanu, jo TĪKAI VIŅŠ CAUR SAVU KRUSTA NĀVI ŠĶĪSTĪS CILVĒCI ŪDENĪ, kas tecēs no Viņa sāna (sal. J 19, 34), UN DOS ŪDENI-VĪNU (© Svēto Garu), KURŠ IEVEDĪS MŪŽĪGĀJĀ DZĪVĒ (sal. J 4, 10,14; 7, 37-39)!

Ja mēs gribētu padziļināt šo katehēzi par Jēzus dāvāto jauno, tiro un mīlestības pilno sirds trauku, to varētu darīt, lūdzoties ar sv. Jāņa Evaņģēlista 4. nodaļu. Tur lasām, ka Samarietei dzīvē tāpat bija seši viriešu tukšie sirds trauki, kuri nevarēja viņu šķīstīt (viņa aptraipīja sevi vairāk un vairāk, jo pēdējais pat nebija viņas virs)

un padzirdīt ar mīlestības vīnu (sal. J 4, 18). To viņai piedāvā Jēzus, kurš atnāca (beidzot) kā Septītais. Zinot par visiem viņas grēkiem (sal. J 4, 29,39), Jēzus gribēja dot tai piedošanu un piepildīt ar tādu mīlestību, pateicoties kurai viņa varētu atstāt veco dzīvi (sal. J 4, 28) un mīlestības apreibumā stāstīt, cik labs ir Kungs, kurš viņai bija izdarījis tik lielas lietas (sal. J 4, 28-29,39)! Un viņa to pieņēma.

Noslēgsim pārdomas ar dažām praktiskām norādēm. Pirmā: ja mēs meklētu sirds šķīstīšanu, grēku piedošanu kaut kur citur, nevis Jēzū Kristū un Viņa rīcībā (tas ir, arī Baznīcas un sakramentu iedibināšanā), tad varētu sastapties tikai ar tukšiem rituālu traukiem, kuri nedod īsto grēku piedošanu un sirdsapziņas mieru. Cik reizes ar to esmu sastapies, it sevišķi piedošanas kontekstā, kad cilvēki paši (bez atzišanās grēksūdzē, bez atteikšanās no pašatpestīšanas formām un aizlūgumiem par piedošanas dāvanu) mēģina meklēt sirdsmieru un to neatrod. Tas saistās ar otru lietu. Jēzus pavēlēja: „Piepildiet traukus ar ūdeni!” Iepriekš pieminētajā kontekstā tas nozīmē, ka mums vajadzētu atnest Dievam savas „ikdienas ūdeni”, savu vājo, nepilno, „sešiniekiem apzīmēto” dzīvi, lai Viņš, redzot mūsu pazemību (tas ir, patiesību par mūsu grēkiem, kā arī Viņa atzišanos par vienīgo Septīto un patieso Līgavaini), varētu pieskarties ar savu mīlošo roku. No tā

izriet trešā lieta. Tie, kuri meklē jaunu, svētu dzīvi Kristū, un kuriem vajadzēs veikt minēto atzišanos, nevar to darīt pavisām, sirdi paliekot „akmens trauku” līmenī. No dvēseles dziļumiem, tas ir, no dzīvas un patiesas sirds vājag padoties Dieva vadībai (tāpat kā 51. vai 130. Psalmā!). Tādēļ ir vajadzīga īsta atzišanās, īsta grēku nožēla, kura „satriec sirdi” (sal. Ps 51, 19) un, pateicoties Kunga žēlastībai, „akmens traukus” padara par „ādas traukiem” (sal.: Mt 9, 17; Mk 2, 22; Lk 5, 37-38), kas spējīgi pieņemt Jēzus Kānas jauno mīlestības vīnu. Cetur-tā lieta: lai mēs ietu pa šādu ceļu, bieži ir vajadzīgs iepriekšējs stiprinājums. To var atrast, pieminot Samarietes rīcību. Tā atgādina, ka **no Jēzus saņemtā piedošanas un mīlestības dāvana vienmēr ir lielāka nekā kauns par mūsu iepriekš izdarītajiem grēkiem.** Tādējādi arī mēs kļūsim par Dieva Mīlestības lieciniekiem (sal. J 4, 28-29,39), kas grib, lai cilvēces Kānas trūkuma (=grēka) vidū būtu „vēl lielāka pārpilnības žēlastība” (sal. Rom 5, 20).

Pabeigsim ar mazu smaidu. Tā nav nejaušība, ka Jaunās Derības Kānas sirdi Jēzus izdarīja tādu brīnumu, par kura „tilpumu” ir teikts „divi vai trīs mēri” reiz seši, kas nozīmē (un to skaidro zinātnieki), ka runa ir par 80–120 litriem. Kā gribētos mūs visus redzēt Jēzus mīlestības apreibumā... Nāc, Svētais Gars!

Priesteris Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

**PIEKTAIS NOSLĒPUMS.
DZIRNAVAS PIE ŪDENSKRITUMA**

Mūžības mierīgā virsma
sasniedza saprašanas dambi
un pārvērtās ūdenskritumā.
Tad no svētku viņiem ik pēc brīža
izlēca jautājumu pilieni,
jūtām bangojot.

Viņš tos savāca un uzvēra uz ceļa auklas
kā Rožukroņa zilītes
– lai tie skaita līdz mūžībai.

Vai tu pamanīji, ka šis ūdenskritums
kustina gadsimtu dzirnavas mūsu soļu mājās,
lai no šaubu, kritienu un brūču miltiem
izceptā pateicības un pielūgsmes maize
piepildītu ar savu smaržu neticīgo kapus
un pabarotu tos, kuri beidzot augšāmceļas?

ES ESMU, JO DIEVS DZĪVO MANĪ

Izlasot virsrakstu, kādam šķitīs – cik skaļi vārdi no cilvēka. Taču tā nu tas ir. Reiz Dievs vēlēja man nākt šai pasaulē, es sameklēju sev pašus labākos vecākus un 1979. gadā ienācu lielā mīlošā ģimenē, kur mani sagaidīja vecāki, trīs brāļi un māsa. (Slimības dēļ māsa vairs neiet pa šo dzīves ceļu, pagājušajā vasarā iegāja Dieva valstībā.) Esmu pastarīte. Tā nu mana bērnība pagāja ģimenē, kurā tiku lutināta un lolota gan no vecākiem, gan brāļiem un māsas.

Sākās skolas gadi, par Dievu runāja tikai mamma, jo bija no ļoti ticīgas ģimenes. Man kā bērnam tas bija kā nostāsts par Dievu, kas pasaulei dara labu. Līdz apritēja 13 gadi, un ar mani notika liels nelaimes gadījums – es vairākas nedēļas nogulēju komā. Vai mans dzīves ceļš tik viegli beidzās? Nē, jo Dievs bija paredzējis iet pa citu ceļu. Nekādus „tuneļus” vai citas parādības neredzēju, vienīgi caur mammas ticību un lūgšanām sajutu Dieva Elpu. Izgāju no komas, sāku no jauna mācīties domāt, runāt un staigāt. Tad pirmo reizi sajutu Dievu.

Četrpadsmit gadu vecumā sāku apmeklēt Katrīnas luterāņu baznīcu, kas bija manā pagastā. Mani vilka nezināms spēks, un es katru svētdienu gāju klausīties dievkalpoju-

mu, līdz mamma mani nolēma nokristīt.

Vēlāk no mūsu dzīves aizgāja tētis, tas bija liels trieciens, vairs laukos negribējām dzīvot, un brālis piedāvāja pārcelties uz Mārcienu. Tā nu 17 gadu vecumā dzīves ceļš aizvījās uz Mārcienu. Tur pagāja gadi, kas vijās likumoti.

Mamma ir ticīgs cilvēks un sāka apmeklēt Madonas katoļu baznīcu. Caur lūgšanām un ticību Dievam arī es reiz aizbraucu uz šo baznīcu. Tolaik par priesteri Madonā kalpoja Rihards Rasnācis, viņš mani piesaistīja ar Dieva Vārdu.

Vēlāk ceļš aizvījās uz Rīgu, kur mācījos par bārmēni, viesmili, taču tas nebija man paredzētais ceļš. Dievs bija izlēmis ko citu, es sāku

strādāt Mārcienas skolā par apkopēju.

2002. gadā manā dzīvē sākās jauns posms, mani „atrada” mana meita Elizabete, un dzīves ceļš ievirzījās jaunā statusā. Mēs visi dzīvojam kopā ar manu mammu. Vīrs, kurš arī ir no ticīgas ģimenes, ievirzīja mani ticībā vēl vairāk, sāku interesēties, kas un kā jādara, lai varētu iet pie grēksūdzes. Priesteris paskaidroja, ka vispirms jāpāriet katoļu ticībā, tad mana dzīve iegriezās uz taisnāka ceļa. Nomainīju darbu, sāku strādāt Mārcienas pirmsskolas izglītības grupā par skolotājas palīgu, 2005. gadā mani at-

Jolanta un Renārs Sekstes kopā ar bērniem – Elizabeti un Kristiānu – Siguldā.

rada mans dēls Kristiāns. Bērnus nokristījām vēl mazus. Kopīgiem spēkiem ar vīru bijām paaugušies ticībā un 2006. gada 11. jūnijā ar priesteri Riharda svētību iegājām laulības sakramenta aizsardzībā. Nu visus svarīgos lēmumus pieņemam kopīgi kā ģimene. Gājām uz baznīcu, aicinājām ciemos priesteri un dzīvojam Dieva žēlastībā.

Pēc laika manā dzīvē kaut kas notika, es vairs negribēju tik bieži iet uz baznīcu, gāju tikai lielākajos svētkos, mans ceļš atkal iegriezās likumā. Vēlāk uzzināju, ka priesteris Rihards no Madonas draudzes aiziet, es vispār uz baznīcu vairs nebraucu.

Arī mana dzīve vairs nebija tik rožaina un salda. Pēkšņi saslimu, slimojot piezvanīja direktore un paziņoja, ka bērnu ir tik, cik ir, un vairs nevajag skolotāja palīgu uz pilnu slodzi, piedāvāja mazākas darba stundas. Ar vīru nolēmām, ka iešu pavisam prom no šī darba. Likās, ka Dievs ir aizmirsis par mani. Iestājos bezdarbniekos, iepazīnos ar lektorēm, kuras palīdzēja nostāties uz taisnāka ceļa. Runājoties sapratu, ka bez Dieva ziņas tomēr nekas nenotiek, sapratu, ka dzīves

ceļa likumā pati biju pagriezusi Dievam muguru. Brīvajos laikos līdz autobusam sāku iegriezties Lūgšanu kapelā, dzīve strauji uzlabojās, sāku lūgties arī mājās, un kādā dienā man piedāvāja sākt mācīties Rīgas Stradiņa Universitātes koledžā. Pēc gada piedāvāja darbu par māsu palīgu Madonas slimnīcā. Autobuss gāja ļoti agri, un bija ilgs laiks līdz darba sākumam. Šo laiku pavadīju kapelā, dažkārt lūdzoties, dažkārt vienkārši meditējot klusumā. Lūdzos, lai man Madonā izdodas sameklēt dzīvokli. Jaunajā darbā kolēģi ātri mani pieņēma, caur kolēģiem drīz manas lūgšanas piepildījās, un dzīvokli dabūju. Sapratu, ka Dievs tomēr nepavisam nav par mani aizmirsis. Saņēmos un aizgāju uz baznīcu, uzreiz nolēmu pieiet pie grēksūdzes. Bija bail, jo baznīcā nebiju bijusi divus gadus, bija cits priesteris, turklāt no Polijas. Priesteris Pāvils Kamola mani pieņēma tādu, kāda esmu, un nu jau uz baznīcu eju pēc iespējas biežāk. Jūtu, kā mana dzīve palēnām ievirzās pareizajās slīdēs. Sapratu, ka esmu, jo Dievs Dzīvo mani!

Jolanta Sekste

Jolanta un Renārs Sekstes draudzes eglītē šā gada 13. janvārī.

OTRĀS LŪGŠANU BROKASTIS MADONĀ

18. janvārī, atklājot Lūgšanu nedēļu par kristiešu vienotību, Jāņa Norviļa Madonas mūzikas skolā notika Lūgšanu brokastis, kurās piedalījās novada pašvaldības pārstāvji, kristīgo konfesiju un dažādu profesiju pārstāvji. Pasākums tika veltīts Latvijas simtgadei, tādēļ uz to tika aicināta Lidija Lasmane-Doroņina – cilvēks, kura vārds saistīts ar mūsu valsts atjaunošanu visdažādākajos tās vēstures posmos. Veselības stāvokļa dēļ viešņa bija spiesta sūtīt sveicienus no Madonas slimnīcas, bet tikšanās dalībnieki noskatījās dokumentālo filmu

par Lidiju Lasmani-Doroņinu. Ar pārdomām uzstājās publicists Arnis Šablovskis, atgādinot, ka nācijas virzību nosaka tas, kas ir tās dzīlēs, un dzīles veido tādi robežcilvēki kā Lidija Lasmane-Doroņina, Bronīslava Martuževa, Andrejs Eglītis. Viņi Latvijai atdevuši savu dzīvi, un jautājums ir par to, ko un kā šodien varam darīt mēs paši. Vai spējam rīkoties pēc sirdsapziņas, apliecināt nepārejošo un vērtīgo, no kā atkarīga Latvijas nākotne? Vai kristieši bija, ir un būs sabiedrības sāls?

Inese Elsiņa, Imanta Pulksteņa foto

Atmosfēra pie galdiem ļāva brīvāk iepazīt apkārtni, vienlaikus uzmanību pievēršot ikvienam, kas uzstājās.

MANA LŪGŠANA PAR LATVIJU

Dievs, sargi Latviju!
Lai mūsu senču asinis nebūtu liekas!
Dievs, svētī Latviju!
Lai labi izdarītas visas lietas!

Stāvi blakus latviešiem,
lai Tev ticēt sāktu!
Tavs Dēls bij' pie krusta cilvēkiem,
lai visi pie Tevis nāktu!

Jāzeps Jaujenieks (11 gadi)

MĀSAS FAUSTĪNES RELIKVIJU SVĒTCEĻOJUMS

No 4. februāra līdz 15. aprīlim Latvijā norisinās svētās māsa Faustīnes relikviju un Žēlsirdīgā Jēzus svētbildes svētceļojums pa draudzēm. Par svētceļojumu atbildīgais kapucīnu tēvs Staņislavs Kovalskis aicināja prāvestus un ticīgos pieteikties uzņemt relikvijas savā draudzē. Uz Madonu relikvijas ceļos no Saulkrastiem 9. aprīlī un mūsu baznīcā atradīsies līdz 11. aprīlim. Pēc tam tās ceļos uz Ogres Sv. Meinarda draudzi. Katrai draudzei rūpes par svētbildes transportēšanu no iepriekšējās svētceļojuma vietas jāuzņemas pašai. Pirmā relikviju un svētbildes pieturvieta bija Olainē, svētceļojums noslēgsies Kauguru Dieva žēlsirdības baznīcā, kur svētās Faustīnes relikvijas paliks pavisam.

Mājaslapā <http://uzticies-jezum.mo-zello.lv/svetcelojums/> publicēti svarīgākie teksti par Dieva Žēlsirdības godināšanas veidiem un pareizu kultu. Materiāli sagatavoti sadarbībā ar Žēlsirdības Dievmātes māsu kongregāciju Krakovā-Lagevņikos, Dieva žēlsirdības sanktuārijā.

No Krakovas ir atvestas divas oriģināla izmēra Žēlsirdīgā Jēzus svētbildes ar uzrakstu „Jēzu, es uzticos Tev”. Ir apstiprināta lūgšana uz svēto māsu Faustīni un pieņemta viena pareiza Dieva žēlsirdības kronīša latviešu valodas versija, pirmo reizi latviešu valodā nodrukāts buklets „Jēzus žēlsirdības vēstījums”. Gatavosimies notikumam un gaidīsim lielas žēlastības, jo māsa Faustīne ir tuvu Dievam!

Redakcija

KĀPĒC ES PIEŅĒMU SKAPULĀRU?

2. februārī ir Kunga prezentācijas svētnīcā svētki. Man šis vakars bija īpaši gaidīts, jo Dievs bija vadījis, lai es pieņemtu Karmela Dievmātes skapulāru. Par to jau biju dzirdējusi bērībā. Dievmāmiņas klātbūtnē esmu izjutusi visu savu dzīvi. Centusies lūgties un uzticēties viņai. Par skapulāru īpaši sāku domāt pagājušajā gadā, redzot, kā to pieņem citi. Arī es vēlējos būt kopā ar Mariju un uzticēties Dieva gribai, kā to darīja viņa. Izlasot grāmatiņu par Karmela Dievmātes skapulāru, vēlme to darīt pieauga. Māca arī šaubas, vai spēšu to nēsāt pienācīgi.

Tad šīs domas atdevu Jēzum: „Ja esmu cienīga pieņemt un nēsāt skapulāru, lai Viņš mani vada to darīt!”

Kad tas ir noticis, jūtos laimīga, jo esmu kļuvusi Dievmātei tuvāk. Ir pieaugusi vēlšanās veidot savu dzīvi pēc Marijas parauga un ar Marijas palīdzību tuvoties viņas Dēlam.

Lai mūsu māte Marija mūs vienmēr vada savam Dēlam tuvāk! Nebaidīsimies pieņemt Karmela Dievmātes skapulāru, lai varētu cienīgi izmantot visus Dievmātes apsoliņumus un žēlastības!

Ilze Seržāne-Dzene

ŠAHA SPĒLE MŪSU DRAUDZĒ

Pastorāta laikā, kad malkojām tēju, izteicu savu kluso vēlmi – jaunajā gadā atkal atsākt spēlēt šahu. Tikai nav ar ko, nav figūru. Priesteris Pāvils iedegās par šo ideju. Pats savām rokām uztaisīja ekskluzīvu šaha komplektu ar domu, ka šahu varētu spēlēt draudzē. Drusku tālāk skatoties, – varētu aicināt citas draudzes uz draudzības spēli šahā...

Neviens nezina, kā radusies šaha spēle. Galda spēļu izcelsme tiek saistīta ar mūsu ēras 600. gadu un Indiju. Iespējams, šīs spēles saknes ietiecas vēl senākā vēsturē. Varbūt spēle radusies kādas reliģiskas ceremonijas rezultātā, kurā

dominē līdzsvars starp labo un ļauno. Ir jāizmēģina priestera gatavotās šaha figūras un Ineses gādātais šaha galdiņš.

Draudzes vīriešu nodomā tiek rīkots pirmais draudzes šaha turnīrs. **24. februārī pulksten 10 (pēc Mises) aicinu visus šaha draugus un interesentus uz šaha spēli draudzes mājā Valdemāra bulvārī 18.** Ir doma izspēlēt septiņas partijas ar apdomas laiku pa 20 minūtēm katram uz partiju. Dalību, lūdzu, pieņemt pa telefonu 26307236

vai ilsche@inbox.lv. Vēlams norādīt: vai ir iespēja līdzī paņemt šaha komplektu.

Ilze Priedīte

SVĒTĀ TERĒZE – ŠAHISTU AIZBILDNE

„Pilnības ceļā” 16. nodaļā, rakstot par dvēseles ceļu pie Dieva, Lielā Terēze atsauca uz šaha spēli, lai izmantotu to kā līdzību garīgās dzīves principiem un norisei. Terēze skaidro, ka tas, kurš ātri zaudē karalieni vai nemāk ar to spēlēt, drīz spēli zaudēs. Karaliene – visspēcīgākā šaha figūra – pēc Terēzes domām ir pazemība, tādēļ svētā no Avīlas uzsver, ka tas, kurš garīgajā dzīvē nemāk izmantot vienkāršus, cilvēciskus paņēmienus, bet sevišķi, kurš zaudē karalieni, nevar svētuma ceļā tikt tālu. Līdz ar to Terēzei šaha spēle ir kā viena no kristīgās ciņas un pilnības ceļa ikonām.

Zīmīgi, ka 1944. gadā sv. Terēze tika izsludināta par šahistu aizbildni.

Daži fragmenti no viņas sacītā.

„Ir skaidrs, ka tas, kurš šaha figūras nemāk pareizi izvietot, nemāk arī to spēlēt; kas nemāk pieteikt šahu, nepieteiks matu! Šai brīdī jūs pārmetīsiet, kāpēc es runāju par spēli, kura pie mums (klosterī) netiek

pielietota un to arī te nebūtu jālieto. (..) Tomēr dažreiz, kā saka, var spēlēt pat šahu! Ja tas tā ir, cik dažreiz svarīgāk ir ļauties uzspēlēt citu „spēli”, kurā, ja iegūsim labus rezultātus, mēs ātri mūsu Karalim pieteiksim matu, turklāt tā, ka Viņš nevarēs un negribēs no mūsu rokām aiziet.

Visdrošāk šai „kaujā” darbojas karaliene; citas figūras un bandinieki viņai tikai palīdz. Nav citas karalienes, kurai mūsu Karalis tik viegli un labprātīgi padotos, KĀ PAZEMĪBA. Tā Viņu noveda no debesīm līdz Marijas klēpim; pateicoties tai, arī mēs Viņu viegli varam atsaukt pie mūsu dvēselēm. Kam vairāk pazemības, tas – ticiet man – vairāk piesaistīs Viņu sev; kam mazāk – tas turēs Viņu vājākām saitēm. Nevaru iedomāties, kā tas būtu iespējams, lai pazemība būtu bez mīlestības un mīlestība – bez pazemības?! Turklāt abi šie tikumi nevar pastāvēt bez atteikšanās no radītajām lietām.”

Priesteris Pāvils Kamola

IETEIKUMI LIELĀ GAVĒŅA LAIKAM

Šogad **14. februārī** ar Pelnu dienu iesākas Lielā Gavēņa laiks, kas ved mūs pie Jēzus Lieldienu noslēpuma. Savukārt šī noslēpuma daļa – Augšāmcelšanās – ir kristīgās vēsts pamats. Apustulis Pāvils Augšāmcelšanās nozīmīgumu apraksta ar vārdiem, ka veltīga būtu mūsu ticība, ja Kristus nav augšāmcēlies (sal. 1 Kor, 15, 17). Tā kā tuvojamijs tik svarīgam noslēpumam, ir vērts pacensties Gavēņa laiku izdzīvot pēc iespējas pilnīgāk.

No sprediķiem būsīm dzirdējuši, ka Gavēņa laikā svarīgi ir pieturēties pie trim praktiskiem padomiem: lūgšanas, gavēņa un žēlsirdības dāvanu došanas. Kāpēc tieši šie? Lai to labāk saprastu, pauraudzīsimies uz pašu

Jēzu. No morāloteoloģijas viedokļa Viņa persona ir norma, tas ir, mēs, skatoties uz Jēzu, varam zināt, kā rīkoties. Apskatīsim Jēzus atrašanos tuksnesī, kas simboliski tiek attiecināta uz Gavēņa laiku, konkrēti – ar kādiem kārdinājumiem Jēzus saskārās, un ko no tā varam mācīties.

Vispirms pēc Mateja evaņģēlija, kad Jēzus četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, Viņš izsalka. Un kārdinātājs Viņam sacīja, lai akmeņus pārvērs maizē, bet Jēzus atbildēja, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena vārda, kas iziet no Dieva mutes (sal. Mt 4, 2-4). Tas parāda, ka cilvēkam garīgā dzīve ir būtiski nepieciešama, maize vien nepadarīs cilvēku laimīgu. Tādēļ pret miesas kāriību vai sātību der gavēnis, kas liek uzvaru uz garīgām vērtībām.

Otrais kārdinājums, ar ko Jēzus saskā-

rās, ir savas varas pierādīšana, kad velns piedāvāja mesties zemē no svētnīcas jumta, citējot Svētos Rakstus un sakot, ka eņģeļi Viņu nesis uz rokām. Uz to Jēzus atbildēja: „Nekārdini Dievu, savu Kungu” (sal. Mt 4,5-7). Tas norāda, ka pret dzīves lepniecību, kas izpaužas varā, palīdz Dieva godināšana, un to mēs varam darīt ar lūgšanu.

Kā trešo kārdinājumu Jēzum piedāvā bagātību, bet Viņš, atbildot asi, noraida pašu kārdinātāju (skat. Mt 4, 8-10). Tas vēlreiz parāda, ka ir kas vairāk arī par acu kāriību – bagātību, un, saglabājot savu cieņu, cilvēks var dalīties ar citiem, kas izpaužas žēlsirdības dāvanu došanā.

Tā, sasaistot šos padomus ar kārdinājumiem, varam

redzēt, kā ieteikumi palīdz pārvarēt situācijas, kurās paši tiek kārdināti. Ja esam nolēmuši pie padomiem pieturēties, svarīgi pievērst uzmanību veidam, kā šos darbus īstenot. „Sargieties labos darbus darīt cilvēku priekšā, ka tie jūs ievērotu, jo tad jums nebūs nekādas algas no jūsu debesu Tēva” (Mt 6, 1). Ja dari žēlsirdības darbus, tad lai tie paliek apslēpti; ja lūdz Dievu, ieej savā kambarī; ja gavē, nerādies kā gavētājs (sal. Mt 6 1-6, 16-18)! Tajā parādās rīcības nodoma nozīmīgums un tas, ka no Dieva varam saņemt vairāk. Dievam vienmēr ir vairāk ko dot, tik daudz nevar iedot ne kārdinātājs ar saviem spožajiem piedāvājumiem, ne cilvēks ar savu atzinību.

Lai Evaņģēlijs ir tuvu mūsu dzīvei!

**Aija Mālniece,
Ligas Irbes foto**

KĀ BŪT MOTIVĒTAM IET UZ BAZNĪCU?

Baznīcas bauslis skan: „Tev būs svētdienās un svētku dienās cienīgi piedalīties Svētajā Misē un atturēties no smagiem darbiem”. Šis bauslis pavēl būt par aktīviem ticīgiem savas draudzes locekļiem, labiem Mātes Baznīcas bērniem. Ne visi sava rakstura, aizņemtības un veselības stāvokļa dēļ var piedalīties draudzes aktivitātēs. Tomēr stundu vai pusotru katram ir pienākums dziedot Dievam un būt Sv. Misē svētdienās. Daži saka: „Es svētdien tāpat lūdzos, mājās lūgties ir labāk nekā baznīcā, kur citi traucē.”

Kāpēc katolim obligāti jāpiedalās Svētās Mises upurī? Tāpēc, ka Svētā Mise ir Kristus upuris par mūsu pestīšanu. Gribu uzsvērt, ka Svētā Mise nav viens no daudziem un dažādiem Baznīcas dievkalpojumiem, bet tas ir pats svarīgākais, ko pat nevar saukt par dievkalpojumu, jāsauc par Svētās Mises upuri. Bez Kristus Golgāta upura mums nebūtu pestīšanas, visi būtu nolemti ellei. Līdz ar to, kā katolis var ignorēt savas dvēseles pestīšanas notikumu, kurš atkārtojas katru reizi, kad priesteris celebrē Svētās Mises upuri? Ja pieaugušais apzinātos, kas notiek baznīcā, ka te esam klāt Golgāta notikumā, Jēzus Kristus šeit atdod savu dzīvību par mūsu pestīšanu, nekādi citi darbi, pienākumi, pat slimības vai vecums nebūtu par šķēršli būt klātesošam Sv. Misē.

Tas attiecas arī uz bērniem, arī viņiem jātiek atpestītiem. Tieši ar to bērnus vajag ieinteresēt, paskaidrojot galvenās lietas, ka uz baznīcu jādodas, lai tiktu debesu valstībā. Ja cilvēks neiet uz baznīcu, ir neticīgs, viņš kā grēcinieks nokļūs ellē. Jēzus Kristus atdeva savu dzīvību, lai glābtu ikvienu. Svētajā Misē, kad priesteris

paceļ balto hostiju, Jēzus tiek pienaglots pie krusta; kad paceļ biķeri, Jēzum no brūcēm iztek asinis. Katrs grēks Jēzum dara sāpes. Mierināsim Viņu, esot klāt Viņa ciešanās: nepametīsim Jēzu vietu uz Golgāta kalna!

Bērns, tev dots arī bauslis – „Tev būs godāt savu tēvu un māti”, tāpat jāklausa vecāki, jo viņi vēlas, lai tu tiktu debesīs. Nereti bērni uz baznīcu iet nevēlas, jo „tur ir diezgan garlaicīgi”, bet nevaram bērnus mānīt, nepasakot patiesību, kas ir Svētā Misē, ka ir debesis un elle. Šī apziņa bērnus atturēs no grēkiem un liks labot kļūdas. Ja bērns nesaprot vai nezina šīs būtiskās lietas, nav brīnums, ka pēc 14 gadu vecuma baznīcā viņu neredzēsīm. Baznīca viņam būs bijis kā viens no interešu pulciņiem vai kā īpaša bērnodārza nodarbība. Kad šī izjūta beidzas, vietā vairs nav ko likt, viņš meklēs un atradīs citas izklaides.

Mēs, priesteri, nedrīkstam cilvēkus pievilināt baznīcai ar „medu” – ar koncertiem, agapēm, dažādām izklaidēm, jo tad cilvēki nāks uz baznīcu vien koncertu dēļ, izklaides dēļ, skaista mirkļa un labu emociju dēļ. Baznīca nav domāta labu izjūtu radīšanai, labas sajūtas nav ticība, bet cilvēkam uz baznīcu jāiet Kristus upura dēļ, lai izsūdzētu grēkus, pieņemtu Vissvētāko Sakramentu, saņemtu pestīšanai nepieciešamās žēlastības. Draudzes centrā ir Jēzus Vissvētākajā Altāra Sakramentā, draudzei pašai jāklūst par upuri, par upurgataviem cilvēkiem savas dvēseles pestīšanas labā un upurgataviem citu pestīšanas darbā. Draudzei jāklūst tik stiprai ticībā, tik pārliecinātai par patiesību, ka, neskatoties uz to, vai prāvests ir jauns vai vecs, gudrs vai neinteresants, runā klusi

vai skaļi, bet, ja viņš notur Sv. Mises upuri, baznīcai jābūt pilnai.

Tāpat draudzei jābūt, lai visi būtu kā viena saime, jauni un veci vienoti lūgšanā, vienoti Sv. Mises upurī. Baznīcas bausli ir vārds „cienīgi”. Cienīgi piedalīties Svētajā Misē nozīmē būt ar tiru sirdsapzi-

ņu un cienīgu ārējo izskatu. Baznīca nevar būt par modes skati, to nevar pārvērst par koncertzāli vai tautas namu. Rūpēsimies par Kristus godu, tad nebūs lietu, kuru dēļ kāds uz baznīcu iet nevēlētos.

**Priesteris
Viktors Petrovskis**

KO NO TĀ VARAM MĀCĪTIES?

Nesen kaut kur izlasīju kolorītu odesiešu anekdoti: „Sāra, kā tu divos vārdos raksturotu savu dzīvi?” Un Sāras atbilde: „Par ko?” (Oriģinālvalodā skanēja vēl krāšņāk!)

Pēc pirmās izsmiešanās tomēr sāka likties, ka jociņš nemaz nav tik sekls, kā pirmajā brīdī varētu šķist. Kurš gan no mums kādā dzīves posmā nav uzdevis Dievam šo jautājumu? Jā, par ko gan man tas viss? „Par ko” man šis ķermenis (par īsu, par garu, par tievu, par resnu), šis smadzenes (kā pašiem reizēm gribas domāt – praktiski nefunkcionējošas), šīs emocijas (kāpēc mani satrauc tas, kas citus vispār neskar)? Kāpēc? Par ko? Kā vārdā? Kāpēc es eju cauri pārbaudījumiem, no kuriem Dievs citus ir pasargājis? Kāpēc es? Kā niķīgi bērneli brēcam un sitam kājeles pret zemi, nesaprotot, ka Tēvs katram sniedz to, kas viņam ir nepieciešams, labāko, ko var iedot, katram vispiemērotākās dāvanas. Dāvanas, kuras bieži noniecinām, labprātāk aizmest un aizmirstu.

Jā, ir grūti būt pateicīgam par slimību, nelaimes gadījumu, neveiksmi – gandrīz neiespējami to uzskatīt par dāvanu. Bet varbūt tieši šādos brīžos apsūdzošā „par ko” vietā ir jājautā – ko es no tā varu mā-

cīties? Kā manas slimības, grūtības palīdz man augt, ieraudzīt Dievu? Vai nav tā, ka sāpes un nelaimes atver mums sirdis, lai ar mīlošākām, iecietīgākām un līdzjutīgākām acīm skatītos uz cilvēkiem mums līdzās, bez nosodījuma pieņemot viņu vājības un trūkumus? Nevienas ciešanas nebūs bezjēdzīgas, ja tās mūs tuvinās Dievam, padarīs par labākiem cilvēkiem. Ja tās pieņemsim samierinoties, nesaceļoties un neuzskatot, ka Dievs tevi vai mani, tik labu cilvēku,

droši vien sajaucis ar kādu citu.

Un vēl – vai mums kādreiz ir ienācis prātā Dievam „pieprasīt” atbildību par to, ka tev, man ir tik labs vīrs, sieva, apdāvināti bērni, dažādi talanti, ko varam realizēt? „Par ko” gan tas tiek dots? Par ko mums iedota tik brīnišķīgi skaista zeme, kurā dzīvojam, kurā mūs neapdraud dabas stihijas, kurā neviens mūs nevajā par mūsu pārliecību? Un „par ko”, par kādiem nopelniem Dievs mums ir devis ticības dāvanu, savu draudzi, savu Baznīcu, kurā visi varam satikties un pateikties Viņam par visām mums piešķirtajām dāvanām?

**Ilze Kloppe,
Līgas Irbes foto**

DRAUDZES EGLĪTĒ PRIECĀJAS JAUNI UN VECI

Ar daudziem skaistiem un liksmiem pārsteigumiem ir pavadīta draudzes eglīte. Jau ierodoties draudzes namā, varēja manīt, ka ir padomāts par visiem „niekiem un sīkumiem” – pie ieejas mirdzēja sveču lukturi, ziemas vidū bija uzziējis konfekšu koks, galdi noformēti ar skaistām ziedu kompozīcijām, telpas – ar jauniem mākslas darbiem, zāles galā novietots Betlēmes stallītis, kvēlojošas

gaismiņas un visam pāri – satikto ļaužu smaidīgās sejas. Ja kāds mēģināja saskaitīt, tad, pieskaitot arī vismazākos, bija jātiek līdz pat sešdesmit. Un bija patiešs prieks, ka esam sanākuši kopā tik daudzi – no tikko dzimušajiem līdz mūsu mīļajiem sirmgalvjiem.

Vakara iesākumā priesteris Pāvils nolasīja Sv. Rakstu fragmentu par Jēzus piedzimšanu, pēc kura māsas katram izdalīja oblātes, un pēc senas katoļu tradīcijas vakara dalībnieki varēja tās „lauzt” – viens otram teikt labus vārdus un vēlējumus. Vēlāk turpinājām mieloties pie krāšņi un bagātīgi klāta galda, bet saldajā ēdienā katru sagaidīja vēl kāds pārsteigums – garīgais kumoss – konfekte ar Psalmu fragmentu, ko katrs varēja noplūkt no koka, skaļi nolasīt pārējiem un paglabāt sirdī kā stiprinājumu. Tad visi vienojāmies kopīgā slavas dziesmu plūdumā ģitāru, kokles un akordeona pavadījumā.

Vakara turpinājumā vārds tika dots Inesei, kura pastāstīja par avīzes „Kalnā” redkolēģijas dalībnieku darbu izstādi

draudzes nama telpās.

Tad telpā izdzīsa gaisma, iestājās pus-tumsa un pēkšņi pa durvīm ienāca trīs Austrumu gudrie (Mārtiņš, Raimonds un Jānis L.) ar tālskatiem rokās, pētidami nesēn uzlēkušo zvaigzni (Paulu). Viņi nolēma doties zvaigznes virzienā un sveikt jaundzimušo Kēniņu, taču ceļš viņus aizveda uz Hēroda (Aivara) pili, kur valdnieku ar vēdekļiem vēdināja kalpone (Ilona). Gudrie vēlējās

noskaidrot, vai jaundzimušais Kēniņš ir piedzimis pilī, bet, uzzinādami, ka Viņa tur nav, devās tālāk ceļā. Savukārt Hērods pavēlēja savam padomniekam (Alfonam) noskaidrot, kas ir šis Kēniņš. Tikmēr laukā mazajiem ganiņiem (Agatei, Lizetei, Emīlijai un Marijai) parādījās eņģelis (Patrīcija) un pasludināja lielo prieku. Viņi visi devās uz Betlēmi un tur nabadzīgā lopu kūtiņā ieraudzīja eņģeļu sludināto brīnumu – Mariju (Baibu) un Jāzepu (Jāni F.) ar silē guldītu bērniņu. Uz kūtiņu atnāca arī Austrumu gudrie ar dāvanām un visi kopā dziedāja dziesmu „Gods Dievam augstībā”. Draudze pievienojās himnai, un bija patiešs prieks, ka mūsu vidū ir tik daudz talantīgu cilvēku arī aktiermākslā.

Vakars turpinājās ar jautrām un atraktīvām spēlēm Sandras vadībā, par kurām bija priecīgi gan pieaugušie, gan bērni.

Liels paldies Olgai un Mārtiņam Madžūļiem par vakara organizēšanu un paldies visiem atsaucīgajiem palīgiem par sagatavotajiem pārsteigumiem!

Agnese Liepiņa

Ināras Caunes un Iljas Dūmiņa foto

ATZĪMĒ 90 GADU JUBILEJU

Solomejai Ivanovai 7. janvārī apritēja 90 gadi. Viņu sveikt bija sabraukuši bērni un citi radi, ieradās pašvaldības pārstāvis.

Nākamajā dienā pie jubilāres viesojāties arī mēs no draudzes. Jubilāre ļoti priecājās par dāvinātajiem ziediem, ar kuriem bija rotāts viss galds. Solomeja jutās omulīgi un gaiši. Pastāstīja par saviem gariem nodzīvotajiem gadiem, atcerējās daudzus notikumus, kas vienmēr bijuši ar Dievu sirdī.

Solomeja dzimusi ticīgā katoļu ģimenē Baltkrievijā, ģimenē lūgušies poļu valodā. Uz Latviju pārceļojusi jaunības laikā, te arī apprecējusies. Kaut vīrs uz baznīcu negāja, bērni tika nokristīti, viņi jop-

Solomeja Ivanova
90. gadskārtas svētkos.

rojām rūpējas par savu mammu. Solomeja apmeklēja Svētās Mises – dēls svētdienās atvzina uz Madonas baznīcu.

Tikšanās reizē jubilāre cienāja ar garšīgiem ēdieniem, baudījām jubilāres torti un tēju. Uz klausījām atmiņas par kalpojumiem draudzē – Solomeja savulaik piedalījās baznīcas dežūrās, saglabājusi atmiņas par daudziem priesteriem, kas kalpojuši Madonas draudzē.

Prieks par dzīvespriecīgo Solomeju! Lai Dievs viņu stiprina tālākajās gaitās!

Veneranda Peļņa,
autores foto

ATBALSTĪSIM MADONAS LUTERĀŅU DRAUDZI!

25. janvārī, Lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību noslēgumā, uguns liesmas pārņēma Lazdonas evaņģēliski luteriskās baznīcas kurtuves šķūniša sienu un jumtu. Tā kā to pamanīja garāmbraucēji un operatīvi ziņoja, ugunsdzēsējiem nelaimi ātri izdevās likvidēt, un baznīca drīz atkal varēja būt apkurināma un silta.

Tomēr remontdarbi prasīja neparedzētus izdevumus no brāļu draudzes budžeta. Kā minēja mācītājs Rolands Pētersons – nepieciešamā summa kopumā bija 900 eiro.

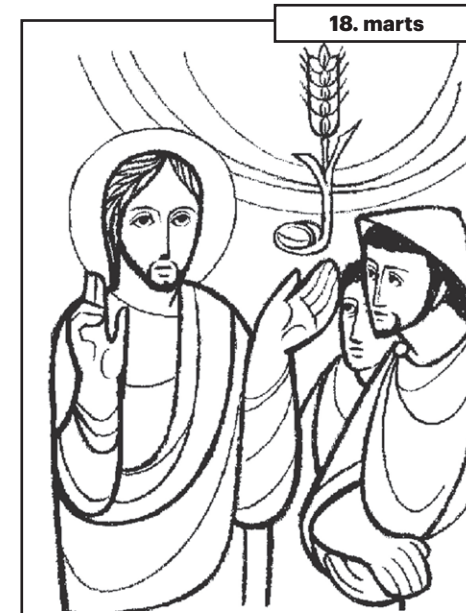
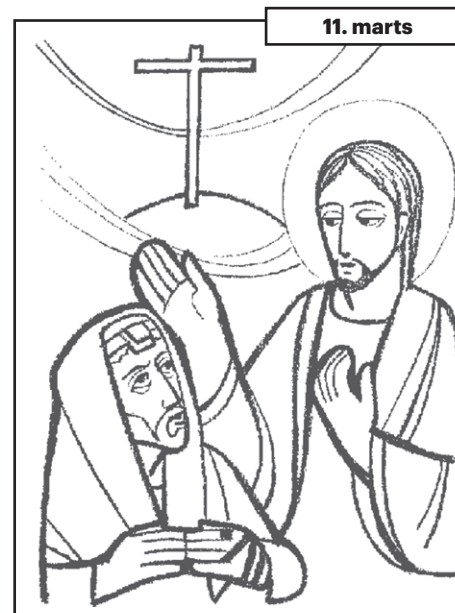
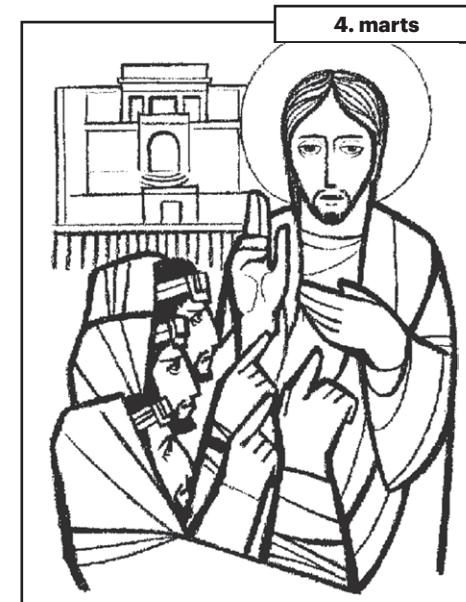
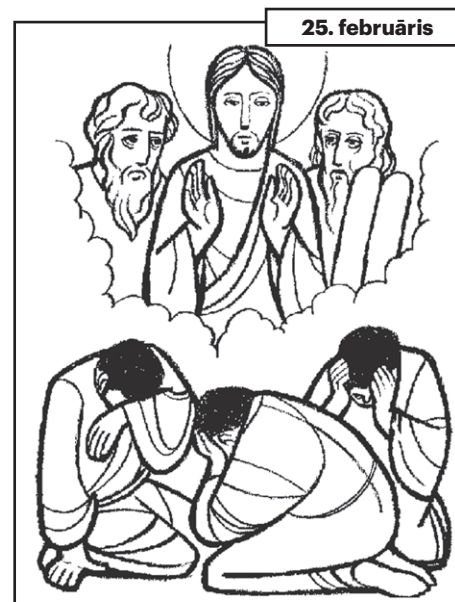
Lielākā daļa jau segta, vēl nepieciešami 400 eiro.

Tā kā mūsu draudzes padome pieņēma lēmumu atbalstīt brāļus luterāņus sakarā ar ugunsgrēku viņu baznīcas apkures katla telpā, divu nedēļu laikā tiek vākti ziedojumi šim mērķim. Naudu ikviens aicināts atstāt katoļu baznīcas grāmatgaldā, ziedojums tiks pārskaitīts caur draudzes kontu.

Būsim reālā vienotībā, lūgšanu un labo darbu atbalstā!

Inese Elsiņa

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 7.15
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 8
Svētdien – plkst. 11 un 18

KRUSTACEĻŠ LIELĀ GAVĒŅA PIEKTDIENĀS

16.02. plkst 17 – vadis priesteris Pāvils
23.02. plkst. 9 – vadis seniori (atb. Veneranda)
2.03. plkst. 17 – vadis klostermāsas un draugi (atb. m. Gabriēla)
9.03. plkst. 17 – vadis bērni (atb. Santa)
16.03. plkst 17 – vadis vīrieši (atb. Mareks K.)
23.03. plkst. 17 – “Nedzimušā bērna Krustaceļš” (atb. m. Emanuēla)
30.03. plkst. 14 – Lielās Piektdienas ekumeniskais Krustaceļš cauri pilsētai

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionātā

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdienā pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa

Svētdienas skola

Laiks: katru svētdienu plkst. 18
Vieta: Svētceļnieku mājiņa

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdrazive@gmail.com

Uz vāka – Līgas Irbes foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.